

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА

РІК ВИДАННЯ 43-й. № 12 (1266). ВИХОДИТЬ ЩОП'ЯТНИЦІ 8 КВІТНЯ 1977 р. Ціна 2 коп.

Сьогодні В НОМЕРІ:

- ◆ 60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ — ГІДНУ ЗУСТРІЧІ
- ◆ 10 КВІТНЯ — ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ ОДЕСИ ВІД НІМЕЦЬКО-ФАШИСТСЬКИХ ЗАГАРБНИКІВ.
- ◆ РЕПОРТЕРСЬКА СЛУЖБА.
- ◆ ПРАВОФЛАНГОВІ.
- ◆ СВЯТКУЮТЬ ФАКУЛЬТЕТИ. ЗАПРОШЕННЯ ДО РОЗМОВИ.
- ◆ ВИПУСКНИКИ — НА ПОРОЗІ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ.
- ◆ НАШ КАЛЕНДАР.
- ◆ ПОЗИВНІ «ЧЕРВОНОЇ СУБОТИ».
- ◆ МЕРИДІАН ДРУЖБИ.

Правофлангові

Станіслав Погребняк прийшов на юридичний факультет після служби в армії. Школа армійського гарту і тут дала себе знати: він одразу активно включився в громадське життя факультету. Під час трудового семестру 1976 року їздив комісаром студбудагону в Тюмень.

У жовтні минулого року комуніста Погребняка обрали до складу партійного бюро факультету. Тут він відповідає за військово-патріотичне виховання. Активний

лектор-пропагандист факультету — ось ще ряд обов'язків Станіслава, з якими він успішно справляється.

Велику громадську роботу студент II курсу поєднує з відмінним навчанням, участю в роботі студентських наукових гуртків.

«Добрий товариш, принциповий, зрілий», — так говорять про нього однокурсники.

І. КАРАКАШ,
секретар партійного бюро юридичного факультету.

Репортерська служба

До редакції подзвонив комісар гуртожитку № 3 В. Багацький. «Вчора увечері з величезним інтересом мешканці нашого гуртожитку прослухали лекцію про міжнародне становище СРСР доцента Д. І. Богуненка. Хочемо через газету подякувати Дмитрові Іллічу за ту корисну справу, яку він робить».

Як відомо, доцент кафедри економічної географії Д. І. Богуненко — частий гість у гуртожитках. Так, ли-

ше в березні Дмитро Ілліч прочитав лекції про міжнародне становище у всіх шести університетських гуртожитках.

7 квітня розпочинає свою роботу XXXIII звітна студентська наукова конференція. О 15.00 у великому актовому залі університету відбудеться пленарне засідання. Секційні засідання триватимуть 8 і 9 квітня.

НЕЗАБАРОМ НА РОБОТУ

РОЗПОДІЛ ВИПУСКНИКІВ
На знімку: йде розподіл випускників мехмату.

Фото Д. Шиліна.

Виконуючи постанову

60-РІЧЧЮ ВЕЛИКОГО ЖОВТНЯ — ГІДНУ ЗУСТРІЧІ

В постановках ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції», «Про підвищення ролі усної політичної агітації у виконанні рішень XXV з'їзду КПРС» перед засобами масової інформації, лекторами, пропагандистами, всіма працівниками ідеологічного фронту було поставлено ряд відповідальних завдань. Особливо підкреслювалась необхідність активізувати висвітлення керівної, революційно-перетворюючої діяльності Комуністичної партії у створенні і зміцненні першої в історії соціалістичної держави, розкривати видатні досягнення СРСР у розвитку економіки, науки і культури за 60 років Радянської влади, показувати трудову і політичну активність трудящих нашої країни у боротьбі за перетворення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС.

У виконання завдань, поставлених партією, вносять свій вклад і викладачі, співробітники нашого університету.

Форми роботи у цьому напрямку найрізноманітніші. Та, мабуть, найбільш випробуваним, поширеним засобом спілкування вчених, пропагандистських кадрів університету з трудящими підприємств, будов міста і області, трудівниками села є виїзні дні науки. Їх проведення — не тільки творчі звіти учених університету про наукові дослідження, досягнення і плани кафедр, факультетів, а й роз'яснення трудящим актуальних питань громадсько-політичного життя країни, внутрішньої і зовнішньої політики нашої партії.

Нещодавно в Ізмаїльський район для проведення дня науки виїжджали викладачі кафедри історії СРСР. Надовго залишаться в пам'яті зустрічі з колективами Ізмаїльського судноремонтного заводу, целюлозно-картонного комбінату. Сотні працівників, спеціалістів підпри-

ємств з увагою слухали розповідь членів кафедри про основні напрямки їх роботи, про участь в підготовці колективної монографії «Союз серпа и молота», присвяченої 60-річчю Великої Жовтня. Робітники познайомилися з завданнями, що стоять перед підприємством у десятій п'ятирічці.

Викладачі кафедри не обмежилися лише проведенням Дня науки. Була проведена значна пропагандистська, лекційна робота у виробничих колективах, організаціях, установах м. Ізмаїла. Причому, аудиторія була різноманітна. Перед пропагандистським активом району, викладачами і студентами місцевого педагогічного інституту, командним складом військових частин виступив професор М. Ю. Раковський. В його виступах було розкрито величезне політичне і теоретичне значення Постанови ЦК КПРС «Про 60-у річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції», велике історичне значення перемоги Жовтня як головної події XX століття, яка поклала початок глибоким, всеохоплюючим політичним і соціальним змінам не тільки у нашій країні, а й у всьому світі.

Морякам Дунайського пароплавства, робітникам промислових підприємств розповів про роль великого Леніна у підготовці і проведенні, у перемозі Великої Жовтневої соціалістичної революції доцент П. Г. Чухрій. У бесідах і лекціях він показав, як Комуністична партія, озброєна Ленінськими ідеями, заповітами несе народам світу правду про соціалізм, веде бойову, аргументовану критику буржуазної ідеології, право- і ліво-ревізіоністських концепцій, викриває різного роду фальсифікаторів історії, дає рішучу відсіч антикомунізму і антисоветизму, опортунізму всіх мастей.

Думками про завдання,

особливості комуністичного виховання підростаючого покоління поділився з викладачами технікумів, співробітниками культосвітзакладів м. Ізмаїла доцент П. О. Некрасов.

Особливо було підкреслено значення славних традицій КПРС, робітничого класу нашої країни у вихованні радянської молоді у дусі відданості ідеалам комунізму, постійного прагнення до висот знання і культури, почуття колективізму і товариської взаємодопомоги.

У ряді трудових колективів автор цих рядків розповів про героїчний шлях, пройдений радянським народом під прапором Леніна, під керівництвом партії за останні шість десятиріч, про шлях від утворення першої в світі соціалістичної держави до побудови на батьківщині Жовтня суспільства розвинутого соціалізму.

Робота викладачів кафедри була високо оцінена відповідальними працівниками Ізмаїльського міського партії, районної і міської організації товариства «Знання». Вони з вдячністю відзначили, що гості з Одеського університету не тільки прочитали 19 лекцій, а й надали суттєву методичну допомогу місцевим пропагандистським силам, сприяли вдосконаленню роботи народних університетів м. Ізмаїла.

Сподіваюсь, що висловлю думку всіх викладачів, які брали участь у Дні науки, агітаційно-пропагандистській роботі в м. Ізмаїлі, якщо відзначу, що подібні заходи приносять приємне почуття задоволення, ще більше об'єднують, згуртовують колектив кафедри і, звичайно ж, є конкретним вкладом у виконання соціалістичних зобов'язань, взятих колективом історичного факультету нашого університету на честь славного ювілею Жовтня.

Ф. САМОЙЛОВ,
асистент кафедри історії СРСР.

10 квітня — день визволення Одеси

ПОЯС СЛАВИ

Тобі мої думи
і слово ласкаве,
І пісня,
що в серці сія,
О, місто відваги,
і сонця, і слави,
Одесо безсмертна моя!

— писав відомий український радянський поет Володимир Сосюра у вірші, присвяченому місту, яке особисто для нього стало пам'ятним ще в роки громадянської війни.

Одеса відома велетнями заводами і фабриками, вищими учбовими закладами, театрами, курортами. Щодня з її порту відпливають в далекі і близькі краї, як і прибувають звітлі судна, над якими майорять прапори різних держав. І хоча місто Одеса порівняно молоде, не так давно відзначали його 175-річчя, однак воно багате як на пам'ятні дати, так і на історичні та архітектурні пам'ятники.

Одним з таких пам'ятників, якому тепер лише виповнюється десять років, є Пояс Слави — своєрідний меморіальний комплекс, присвячений подвигу захисників Одеси в роки Великої Вітчизняної війни. Міне два-три тижні і вкриється молодим листом і загомонить веселим птаством цей Зелений Пояс Слави, як ще його зовуть, що простягся майже шістдесяткілометровим півколом навколо міста (ширина його три-чотири кілометри). Проходить він по лінії головного рубежа оборони Одеси в 1941 році.

Прозвав тебе героєм
світ увесь.
І буде славити
повік,
Бо дивно ж ти
уміла битись
В тривожний
сорок перший рік,

— пізніше писав про подвиг рідного міста одеський поет Євген Бандуренко.

Хоча основною ареною боїв були степові простори Одещини, де вершили подвиг солдати і офіцери Приморської армії, однак в захисті бойових рубежів велику роль відіграли моряки. Довічно славою вкрили себе герої Першого морського полку, яким командував полковник Я. Осипов. Коли ворогові вдалося дійти так близько до міста, що з гармат прямою наводкою стріляв по порту, в холодну ніч на 22 вересня вперше за роки Великої Вітчизняної війни в районі Григорівки, де тепер будується новий порт на Чорному морі, крейсерами «Красный Крым», «Красный Кавказ», есмінцями «Бойкий», «Безупречный» і «Беспощадный», канонерським човном «Красная Грузия» було висаджено два загони моряків-добровольців. Внаслідок жорстокого бою ворог був відігнаний на п'ять-вісім кілометрів, що в наступному відіграє для оборони міста величезну роль.

В місті діяв ряд партизанських загонів, підпільних груп. Неабияка роль в цьому належить катакомбам, які в народі називали «Підземним фронтом», «Республікою під землею».

Імена В. Молодцова-Бадаєва, А. Солдатенко, В. Авдеева-Чорноморського, М. Гефта, Я. Гордієнка і багатьох інших відважних народних месників нині овіяні легендами. Одеса боролась, чекаючи

своїх визволителів. І цей великий день визволення настав. Увечері столиця Радянського Союзу Москва від імені Батьківщини салютувала військам Третього Українського фронту, які визволили місто.

Сьогодні молодому поколінню переповідають про подвиг оборонців і визволителів Одеси, подвиг її підпільників і партизанів безпосередні учасники цих відомих подій. Про подвиг міста-героя написано ряд художніх творів, поставлені спектаклі, створені кінофільми, намальовані картини. Увічнює цей подвиг і Пояс Слави з меморіальними пагорбками, пам'ятниками, обелісками. Весь цей ансамбль сповнений високої ідеї: подвиг, звершений в ім'я Вітчизни, — безсмертний. В цьому своєрідному меморіалі, що органічно поєднує витвори людських рук і природи, виразно відчутною є дивна простота і розюча суворість, а поряд з цим монументальність. Над створенням цього пам'ятника-меморіалу працював великий загін художників, ботаніків-декораторів, скульпторів, архітекторів. В обговоренні проекту взяли участь трудящі міста і його околиць.

На відзначення 25-річчя оборони Одеси було закладено цей Пояс Слави. На цю вродливу подію прийшло багато людей, серед них були ветерани Вітчизняної війни, хто вершив свій ратний подвиг під стінами рідного міста, і ті, хто народився вже після Дня Перемоги. Через короткий час один по одному стали з'являтися пам'ятники, обеліски в Григорівці, Новій Дофінівці, Олександрівці, Гниляковому, Дальнику, Прилиманському і в інших місцях.

В селі Нова Дофінівка високо в небо звівся обеліск. Обабіч — дві постаті: солдата і матроса — тих, хто в першу чергу своїми грудьми стримував натиск гітлерівських полчищ. Тут стояли на смерть солдати Причорноморської армії і моряки Чорноморського флоту.

Профілі солдата і матроса також увічнюють монумент висотою в десять людських зростів біля села Гниляково. Внизу пророчно-мужній напис: «Я єсть Народ, якого правди сила ніким звоювана ще не була» (П. Тичина). Тут

до останнього подиху стояли воїни 95-ї Молдавської стрілецької дивізії, яким довелося прийняти на себе основний удар ворога на початку оборони. На стелі Дачне про подвиг дивізії промовляє ще один монумент — протитанковий іжак, стела з зображенням воїна і напис: «Тут ми стояли насмерть, щоб утвердити життя».

На околиці села Дальник стоїть пам'ятник-ансамбль із п'яти стел. На центральній — барельєф п'яти захисників Одеси, а поряд на іншій стелі назви частин, що обороняли рубежі цього району, — це частини відомої 25-ї Чапаївської дивізії і напис: «Героям, які перемогли смерть».

В Григорівці, де було висаджено морський десант, стоїть монумент, напис на якому коротко переповідає про цю подію. Крізь монументальну стелу проглядається постать моряка, що підвісився в атаку. І в залежності від настрою моря, здаля різними барвами відсвічується постать героя.

Подвиг тих, хто воював в районі с. Прилиманського, увічнює скульптура воїна, що рельєфно вирізьблюється на бетонній глібі з виразно підкресленими деталями. Меч і щит, які тримає воїн, символізують його волю до останнього захищати свою рідну землю. І підпис: «Тут ми стояли насмерть, щоб захистити життя», поданий в стилі поспішно роблених написів в час війни.

Пам'ятний пагорбок в районі заводу «Центроліт» увічнений композицією: мати — Вітчизна — благословляє своїх синів на ратний подвиг і знову напис: «Тим, хто стояв насмерть в ім'я життя».

Пояс Слави ввібрав у себе і ті братські могили, в яких спочивають герої боїв — в с. Григорівка могила з трьомастами загиблих моряків і пам'ятником потопленим кораблям. Могила з ста шести воїнами на автодорозі Одеса — Балта.

До кожної з них можна віднести епітафію, зроблену на одній з надмогильних плит: «Вам, безсмертним ровесникам грядущого, що стали тут насмерть».

Щовесни навколо пам'ятників, братських могил висаджуються багато живих квітів, що своїми кольорами вписуються у Зелений Пояс Слави.

До Поясу Слави певною мірою можна віднести і музей в Нерубайських катакомбах, який розповідає про подвиг народних месників.

Більшість монументів Поясу Слави було споруджено до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції, коли було урочисто відкрито меморіал. З часом і інші пам'ятники знайдуть свою прописку в ньому. Пам'ять про подвиг патріотів живе і вічно житиме серед вдячних нащадків, які добру славу героїв увічнюють натхненним трудом в ім'я Батьківщини.

Учасники героїчної оборони були нагороджені медаллю «За оборону Одеси». За ратний подвиг у великій Вітчизняній війні місто Одеса було удостоєне ордена Леніна і Золотої Зірки, а комсомольська організація — ордена Бойового Червоного Прапора. До цих високих нагород за трудові звершення причорноморців приєднався ще один орден — орден Леніна, яким було нагороджено Одеську область.

П. МАРКУШЕВСЬКИЙ,
доцент.

Після громадянської

(Продовження).

Роки, що слідували після громадянської війни на півдні Росії, як і по всій країні, були роками бурхливого будівництва. Цей період в історії нашої країни називався відбудовчим. Відбудувались фабрики, заводи, створювалась нова система освіти. Для створення цієї системи на півдні України Центральний Комітет Комуністичної партії надіслав в Одесу досвідченого комуніста, викладача середньої і вищої школи, партійного діяча, організатора з'їздів учителів Володимира Петровича Потьомкіна.

Він народився і вчився у м. Твері. В 1899 році він закінчив Московський університет, історико-філологічний факультет під керівництвом професора В. І. Виноградова і В. І. Гер'є. До цього ж періоду відноситься і його участь у марксистському гуртку. По закінченні університету він був залишений для підготовки до професури при кафедрі загальної історії Московського університету. Знаючи декілька іноземних мов, В. П. Потьомкін викладає у гімназіях Москви французьку мову та історію.

За зв'язок з революційними гуртками молоді був позбавлений права в 1904—1905 роках викладати і висланий на Україну — в Катеринославі.

В 1905—1917 роках повернувся в Москву і працював викладачем французької мови в жіночій гімназії і реальному училищі, а також виконував завдання Московського Комітету РСДРП(б). У листопаді 1917 року був залучений Радою робітничих і селянських депутатів Москви до роботи Державної Комісії по освіті. За пропозицією Н. К. Крупської був залучений до розробки Положення про єдину трудову школу, брав участь у підготовці І з'їзду учителів-інтернаціоналістів; за пропозицією В. І. Леніна обирається головою І з'їзду учителів-інтернаціоналістів, на якому з доповіддю виступав В. І. Ленін.

У Червоній Армії В. П. Потьомкін — начальник політвідділу Південного і Західного фронтів, член Реввійськової Бі Армії, нагороджений одним із перших орденом Бойового Червоного Прапора, а пізніше — орденом Леніна.

На початку 1921 року партія і Радянський уряд доручили йому організацію нової справи — справи народної освіти на півдні України, призначивши комісаром (завідуючим відділом народної освіти Херсонської губернії з перебуванням в Одесі) по освіті і начальником губернських військово-політичних курсів — за сумісництвом.

Під його керівництвом в Одесі була створена та система вузів, яка збереглась в основному, й зараз. Медичний інститут, фізичний інститут, хімічний інститут, інститут соціального виховання, педагогічний інститут, інститут професійної освіти, який поклав початок створенню всіх вищих технічних вузів Одеси. Учителів-інтернаціоналістів стали готувати спеціально створені педвузи: інститут соціального виховання за пропозицією В. П. Потьомкіна виникли інститути і факультети з лінгвістичним напрямом по підготовці учителів-інтернаціоналістів; українське і російське відділення філологічного факультету Одеського педіну і університету, німецький педагогічний інститут для німців — мешканців колоній півдня України, Молдавський інститут, Болгарський інститут,

що стали пізніше факультетами Одеського педіну або самостійними педагогічними інститутами, як наприклад, Німецький педіну.

Дальша діяльність В. П. Потьомкіна — це дипломатична діяльність, а потім його призначають Народним Комісаром Освіти РРФСР, обирають дійсним членом Академії наук СРСР. Він бере активну участь у створенні педагогічної Академії РРФСР, обирається президентом Академії педагогічних наук РРФСР. Таким був організатор вищої і середньої освіти в Одесі Володимир Петрович Потьомкін, який залучив до створення радянських вузів Одеси професорів Є. М. Щепкіна, Н. Н. Ланге, А. Г. Готалова-Готліба — колишніх професорів Новоросійського університету.

Першим директором Німецького педагогічного інституту, який готував викладачів німецької мови, був призначений старий комуніст підпільник Німецької Комуністичної партії, що іммігрував у Радянську Росію в 20-і роки, — С. С. Флякс. Він працював в Одеському державному університеті на кафедрі педагогіки до 1960 року.

Перед партійною організацією Німецького педінституту стояло складне завдання — підготовка педагогічних кадрів для шкіл німецьких колоній півдня України. Готували не тільки викладачів німецької мови, а й викладачів всіх предметів. Склад студентів цього інституту був багатонаціональний. Необхідно було здійснити політичний вплив на дітей німців, які жили і навчалися у школах сіл з переважачим німецьким населенням.

Секретарем комсомольської організації цього інституту був обраний молодий комуніст Андронаті, який пізніше загинув у боях за Батьківщину.

До складу комсомольського комітету цього інституту входили такі відомі тепер люди, як Травушкін — нині доктор наук, професор Астраханського педагогічного інституту; Герт — професор, доктор наук; доцент Я. Я. Нейдорф, який і тепер працює в Одеському університеті. Всією виховною роботою вони під керівництвом партійної організації змогли протипоставити тенденції до націоналізму, що мали місце у деякій частині студентів, радянський патріотизм, соціалістичний інтернаціоналізм.

Більшість студентів, що навчалися в цьому інституті або на робфаці при ньому, в період Великої Вітчизняної війни, знаючи німецьку мову, воювали у складі радянських військ, захищаючи Радянський Союз від німецьких загарбників. Колишній студент Шойхет удостоєний звання Героя Радянського Союзу. Нині він працює у школі.

У розвідвідділі Радянської Армії працював нагороджений орденами Радянського Союзу колишній комсомолец (член комітету комсомолу інституту) Яків Якович Нейдорф.

В. РУЖЕЙНИКОВ,
доцент.
(Далі буде).

СВЯТКУЮТЬ ФАКУЛЬТЕТИ

«ДФ-77»

П ОЧАТКУ цього дня з нетерпінням чекав наш оргкомітет. І хоча День фізфаку — 77 був для нас третім святом факультету за час навчання в університеті, однак кожен рік у кінці березня настає хвилювання: чи вдасться зробити все задумане, чи буде цей день яскравим і радісним для всіх, хто вчиться і працює на нашому факультеті. І це не дивно, адже День фізфаку — це підсумок всієї культурно-масової роботи за цілий рік, у всякому разі так вважав наш оргкомітет.

Судить самі, підготовка до нього розпочалась ще в кінці минулого семестру, а в самий розпал роботи тільки в одному художньому оформленні брали участь приблизно 30 чоловік. А крім того працювали ще група по підготовці до КВК з викладачами і прес-конференції, до конкурсу «Місс Фізика» і т. ін.

Ми вважаємо, що основна позитивна якість Дня фізфаку-77 проявилась в тому, що не було минулорічної «за-

❶ ДНІ ФАКУЛЬТЕТІВ — ТРАДИЦІЯ.
❷ КОЖЕН ФАКУЛЬТЕТ — ПО-СВОЄМУ.
❸ ЗАПРОШУЄМО ДО РОЗМОВИ.
❹ ЧИ ВЛАШТУЄ НАС ФОРМА ПРОВЕДЕННЯ ТАКИХ СВЯТ?
❺ ЧЕРЕЗ НОМЕР МИ ПОВЕРНЕМОСЬ ДО ЦЬОГО ПИТАННЯ.
❻ А ПОКИ ЩО — ФІЗИКИ І МАТЕМАТИКИ.

програма цього року мала такий гармонійний і цільний вигляд.

Під склепінням залу урочисто зазвучав орган, і веселий Ейнштейн, уже в восьмий раз, осяяв своєю усмішкою відкриття свята.

Попереду було багато розваг, жартів. Спочатку господарів привітали гості — делегації з Москви і Дніпропетровська, Харкова і Ленінграда, Єревана і Тбілісі, які спеціально прибули до Одеси для участі в цьому святі. Потім на сцену піднялись претендентки на почесне звання Місс Фізика-77. Шість дівчаток вступили у гостру боротьбу. Головною нагородою учасницям були аплодисменти залу і веселий сміх. Багато дотепних відповідей прозвучало зі сцени. Та авторитетне журі обрало найбільш гідну із претенденток, якій і було присуджене звання «Місс». Него виявилась Таня з Московського ін-

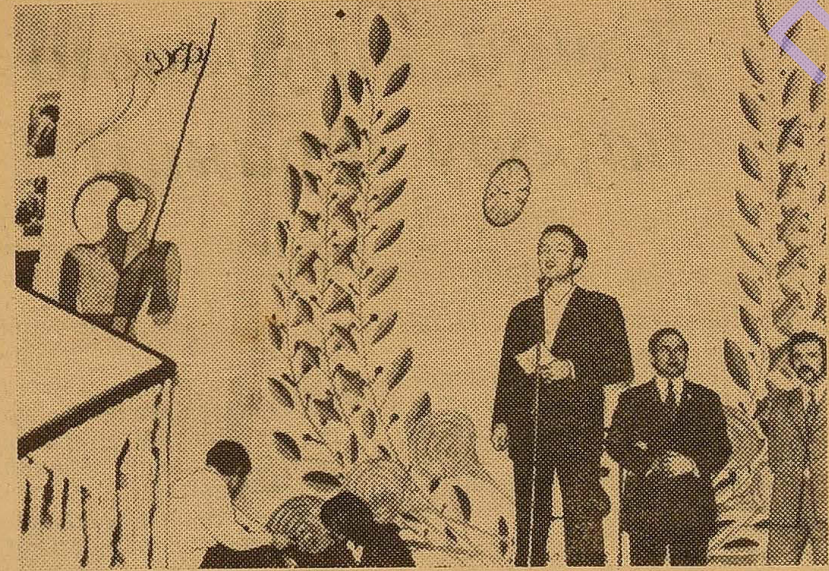
річної перерви перемогу знову одержали студенти. Потім з концертом виступили гості з Московського інженерно-фізичного інституту.

Тут хочеться сказати про перспективу Днів фізфаку. Цього року ми відчули гостру нестачу часу на проведення всіх запланованих заходів. Наприклад, більше половини всієї програми, яку приготували для нас гості, не було показано. Який же вихід? Можливо, надалі ми будемо враховувати досвід Єреванського фізфаку, де це свято розбивається на три дні і всі заходи, що не встигають провести в основний день, проводяться наступного дня після занять.

І ще одна проблема хвилювала нас. Хто буде готувати День фізфаку наступного року, коли сьогоднішні організатори будуть на п'ятому курсі? Та вона вирішилась сама собою, в процесі підготовки до свята. Майже всю роботу по оформленню взяли на себе студенти III курсу. І в сценарній роботі чимала їхня заслуга. Так що сподівання є, і великі. Тим більше, що на фізичному факультеті тепер, після переселення в новий корпус, з'явилося набагато більше можливостей для розвитку культурно-масової роботи і художньої самодіяльності. Приклад цього — успіх в огляді-конкурсі університетської самодіяльності, і удача нашого Дня факультету.

Залишається побажати, щоб це стало традицією на фізичному факультеті і щоб ще багато разів портрет веселого Ейнштейна відкривав свято сміху, радості і завзятого студентів-фізиків.

До побачення, ДФ-77!

парки», коли 10 чоловік оргкомітету змушені були займатися буквально всіма питаннями, починаючи із сценарію. Може, саме тому вся

женерно-фізичного інституту. Ще дуже багато цікавого було цього дня. І прес-конференція з викладачами, і КВК між викладачами і студентами. До речі, після три-

Здрастуй, ДФ-78!
**ОРГКОМІТЕТ ДФ-77,
наш колективний
кореспондент.**
Фото В. ТАШКІНОВА,
студента II курсу фізфаку.

ДЕНЬ МЕХМАТУ

Інтер'ю нашому кореспондентові дає секретар комсомольського бюро механіко-математичного факультету Галина САМКОВА.

Що було?..

— По-перше було дуже весело, цікаво, захоплююче. Що було? Було відкриття. Декан виголосив промову. Перерізали стрічку, — і свято почалося.

Спершу досить своєрідно і весело прийняли першокурсників «у мехматах». Їм видані відповідні грамоти, емблеми.

Потім була лекція про математику, витримана, звичайно, у гумористичному тоні. Біля пам'ятника видатному математику Ляпунову провели мітинг.

По тому зібралися на традиційну «прес-конференцію», на зміну якій прийшов КВК — змагання на гумор, кмітливості між студентами і викладачами.

Святковий концерт і танці. Цим скінчився перший день свята.

Наступного дня ми показали своїм гостям (70 математиків з 22-х вузів країни) наше чудове місто. Потім мали з ними дружню бесіду в комсомольському бюро факультету. Обмінялися досвідом.

А тим часом на спортивному майданчику змагалися волейболісти-викладачі і волейболісти студенти. Хто переміг? Дружба, звичайно...

Свято скінчилося увечері вогником в університетському кафе.

Що було найцікавішим?

— Бажко сказати. Мабуть, вогник. Ще — відкриття свята. Взагалі, все було чудово...

Що вийшло не так, як хотілося б?..

— Змагання на сцені команд КВК, на мій погляд, трохи затягнулося. Та це на мій погляд. Тут який у кого смак...

Яким буде «День мехмату-78»?

— За змістом — побачимо. За формою — таким же веселим, бадьористим. Проте, рано ще говорити про перше квітня 1978 року. Попереду — рік навчання, рік напруженої повсякденної нашої студентської роботи.

Інтер'ю взяв В. ГОМІН.

НЕСТАРІЮЧА ЗБРОЯ

ДО 75-РІЧЧЯ ВИХОДУ В СВІТ КНИГИ В. І. ЛЕНІНА. «ЩО РОБИТИ?»

Нещодавно виповнилося 75 років з того часу, як в Штутгарті вийшла з друку книга В. І. Леніна «Що робити?». Наболілі питання нашого руху». Вона була задумана В. І. Леніном ще весною 1901 року: написана в травні стаття «З чого почати?» була, за його словами, начерком плану, який був надалі детально розвинутий у «Що робити?». Безпосередньо до роботи над книгою Ленін приступив лише восени 1901 року. В грудні в

«Искре» № 12 була надрукована стаття Леніна «Бесіда з захисниками економізму», яку він згодом називав конспектом «Що робити?». В січні 1902 року Ленін завершує роботу над книжкою, в лютому лише передмову, а 10 березня, в «Искре» № 13, було вміщене повідомлення про вихід її у світ.

Книга «Що робити?» зіграла видатну роль в боротьбі за революційну марксистську партію робітничого класу Росії, в перемозі ленинсько-іскрівського напрямку в комітетах і організаціях РСДРП, а потім, в 1903 ро-

ці, на її II з'їзді. У 1902—1903 роках книга отримала широке розповсюдження в соціал-демократичних організаціях усєї Росії, її знаходили при обшуках і арештах соціал-демократів у Києві і Москві, Петербурзі і Нижньому Новгороді, в Казані, Одесі та інших містах. Видавництво «Зерно» зробило першу спробу видати зібрання творів В. І. Леніна у трьох томах. В 1907 році вийшов перший том зібрання творів «Два напрями в російському марксизмі і російській соціал-демократії» під загальною назвою «За 12 ро-

О. С. НОВИКОВ-ПРИБОЙ

(1877—1977).

Олексій Силич Новиков-Прибой належить до того покоління письменників, яке закладало фундамент радянської літератури.

Виходець з народних низів, опалений вогнем Цусимської битви, він увійшов в літературу ще в 1906 р. з нарисами і оповіданнями, що викривали винуватців загибелі тисяч його бойових товаришів.

В 1911 р. М. Горький схвалив його нарис «Встреча пасхи на кораблі» і оповідання «По-темному». Особисте спілкування з Олексієм Максимовичем подвоїло енергію Новикова-Прибоя у боротьбі за право стати письменником. Та йому не вдалося побачити в дореволюційній Росії підсумок своєї праці того часу. І тільки при Радянській владі твори Новикова-Прибоя стали видаватися мільйонними тиражами.

З ім'ям О. С. Новикова-Прибоя пов'язана розв'язка морської теми в радянській літературі. Автор «цусіми» — наступник і продовжувач традиції російських письменників-мариністів А. Бестужева-Марлінського, В. Даля, К. Станюковича та інших. Письменник розкрив взаємозв'язок революційних виступів російських моряків у 1905—1907 роках з пролетарським етапом визвольного руху в Росії.

Літературна критика, що не помітила в дореволюційні роки Новикова-Прибоя, зацікавлено зустрічала кожен його нову річ радянських років.

Дослідження про Новикова-Прибоя з'явилися і в післявоєнні роки. В 1951 році видавництвом «Радянський письменник» був випущений критико-біографічний нарис В. Щербини «А. С. Новиков-Прибой», в 1960 р. в Саранську Мордовське книжкове видавництво випустило нарис творчості О. С. Новикова-Прибоя (Л. Васильєва) — данину любові і поваги письменнику, життя і творчість якого пов'язані з Мордовією. В. Красильников у книзі «А. С. Новиков-Прибой. Життя і творчість». (М., «Сов. писатель», 1966) крок за кроком прослідковує процес формування письменника-самоучки, його довгий і важкий шлях до вершин культури. Автор широко використовує архівні матеріали, аналізує щоденники і записні книжки письменника. Біографічні повісті А. Бергудова («Повість о писателе и друге», М., 1968) і Л. Бать («Море бушует»). «Повість о писателе А. С. Новикове-Прибое», М., 1967) написані на основі документальних і архівних матеріалів.

«Воспоминания об А. С. Новикове - Прибое», (М., «Сов. писатель», 1969) відновлюють цікаві і важливі подробиці перебування письменника в революційній еміграції. Змістовні спогади «цусімців» В. Костенко (прототип інженера Васильєва в «Цусімі») А. Магдалинського.

Про творчість і особу письменника розповідають С. Сергєєв-Ценський, В. Лідін, К. Паустовський, К. Федін та інші.

«Народність дару Новикова-Прибоя — ось що зробило його оповідачем, письменником неповторним, і ось чому в нашій пам'яті не може забуватися пісня, яку проспівала ця незвичайна людина своїм незвичайним життям» (К. Федін).

О. НОТКІНА.

Є. ЗЕНЬКОВА.

Меридіан дружби

ЩИРІ СЛОВА ВІТАННЯ

4 квітня в університеті відбулися урочисті збори міського земляцтва сенегальських студентів, присвячені 17-й річниці проголошення незалежності Республіки Сенегал.

З доповіддю виступив студент Одеського інституту інженерів морського флоту Гей Мамаду.

Він розповів присутнім про свою країну, про шлях який пройдено сенегальським народом за ці 17 років.

Від імені керівництва університету сенегальських друзів вітав декан по роботі з іноземними студентами професор А. А. Бинан та доцент А. І. Присяжнюк.

Багато теплих слів було сказано у виступах представників інших вузів міста, студентів з Марокко, Нігерії, Конго.

Збори пройшли в дружній, сердечній обстановці.

О. ГРИЦКЕВИЧ,
методист деканату
по роботі
з іноземними студентами.

«СЛІДАМИ РАДЯНСЬКОГО ДИПЛОМА»

КОНКУРС
«ОГОНЬКА»

Дорогі читачі! Журнал «Огонек» запрошує вас взяти участь у новому конкурсі «Слідами радянського диплома», який проводиться разом з журналами соціалістичних країн.

Найцікавіші з надісланих матеріалів і фотографій будуть опубліковані в «Огоньке» і на сторінках журналу соціалістичних країн.

НАГОРОДИ КОНКУРСУ

Перша премія — десять поїздок до друзів по інституту, чи університету. П'ять радянських учасників конкурсу матимуть можливість провести тиждень у країні, де живуть їх друзі або знайомі. П'ять зарубіжних учасників приїдуть на тиждень до своїх друзів і колег.

Ми чекаємо листів від вас, студенти і випускники радянських вузів з Болгарії, В'єтнаму, Угорщини, НДР, Куби, Монголії, Польщі, Румунії, Чехословаччини, Югославії. Ми звертаємось до всіх читачів, які навчалися, дружили, працювали або працюють разом з випускниками радянських вузів країн соціалізму.

Друга премія — п'ять радянських і п'ять зарубіжних учасників конкурсу одержать передплату на «Огонек» на 1978 рік.

Третя премія — десять альбомів з автографами відомих радянських діячів науки, культури і мистецтва.

ПИТАННЯ ДО РАДЯНСЬКИХ ЧИТАЧІВ

Розкажіть, як ви познайомились і подружились із студентом або колишнім студентом із соціалістичної країни? Чим привабила вас ця людина? Як допомогла зрозуміти і пізнати її країну?

Ким став ваш колишній учень, однокурсник, знайомий з країни соціалізму?

Чи зустрічались ви потім? Листуєтесь сім'ями? Якщо у вас продовжуються ділові

контакти — розкажіть про це.

Яка риса життя СРСР викликала у зарубіжного студента найбільший інтерес?

Якщо у вас збереглися листи, фотознімки, щоденники студентських років, де відображено дружбу з вашими ровесниками або знайомими із соціалістичної країни, — познайомте нас з ними.

Повідомте своє ім'я, прізвище, вік, професію, ваші пропозиції організаторам цього конкурсу.

ПИТАННЯ ДО ЗАРУБІЖНИХ УЧАСНИКІВ КОНКУРСУ

Згадайте про той день, коли ви одержали диплом про закінчення радянського вузу. Що значить для вас цей диплом?

Розкажіть, як склалась ваша робоча біографія? Які наукові відкриття, які нагороди ви маєте?

Чи підтримуєте ви зв'язки з вузом, де ви навчалися? З друзями, педагогами? Якщо так, — розкажіть про них.

Ким стали ваші сивітчики, які також навчалися в Радянському Союзі?

Яким запам'ятався вам найперший урок російської мови? Розкажіть про ваш інтерес до російської мови, радянської літератури, мистецтва. Чи отримували ви радянські газети, книги, журнали?

Як, при яких обставинах ви зустріли радянську людину, яку назвали своїм другом?

ДО УВАГИ УЧАСНИКІВ КОНКУРСУ!

Ми чекаємо ваших листів до першого червня. Строк визначається за датою поштового штемпеля. Матеріали, надіслані пізніше, розглядатися не будуть. Представлені

на конкурс роботи не рецензуються і не повертаються. (За виключенням документів і знімків).

Підсумки конкурсу будуть оголошені в серпні 1977 року.

на конкурс роботи не рецензуються і не повертаються. (За виключенням документів і знімків).

Підсумки конкурсу будуть оголошені в серпні 1977 року.

на конкурс роботи не рецензуються і не повертаються. (За виключенням документів і знімків).

Підсумки конкурсу будуть оголошені в серпні 1977 року.

на конкурс роботи не рецензуються і не повертаються. (За виключенням документів і знімків).

ПРО ТИХ, ХТО ПОРУЧ

ЗА ТРУД-І ШАНА

Олександра Іванівна Гарчева в нашому університеті належить до тих людей, яких називають ветеранами. З 1949 року працює вона в адмінгоспчастині на посаді завідувачого складом № 3. Всі ми знаємо Олександру Іванівну як велику трудівницю, скромну людину. За 28 років роботи в університеті її неодноразово нагороджували грамотами, їй оголосили не одну подяку.

Завжди привітна, О. І. Гарчева добре знає свою справу. Хоч і кажуть, що незамінних людей немає, але Олександра Іванівна, мабуть, з незамінних.

Нещодавно нашій колезі виповнилося 70 років. Цю дату О. І. Гарчева зустріла, повна сил і енергії. Ми усі щиро вітаємо її з великою подією і бажаємо ще довго бути потрібною людям.

Л. БУНІНА,
співробітниця АГЧ.

ВЕСНА

И будет день — повеет тайной
От прозаических вещей.
Сонатой станет звон трамвайный
И чем-то злым на стенке щель.

Не упустит бы час заветный,
Когда из комнаты, к себе,
Нас дерево поманит веткой
И путь укажет по тропе!

И, как за исцеленья средством,
Пойдем, куда глаза глядят,
Искать утраченное детство
И не воротимся назад.

Анатолий МИХАЙЛЕНКО,
студент филфака.
Фото Д. Шилина.

Позивні «Червоної суботи»

З добрим настроєм вийшли минулої неділі сотні студентів нашого університету на традиційний недільник по впорядкуванню території навколо гуртожитків, учбових приміщень, стадіону, спортивно-оздоровчого табору та Ботанічного саду.

День у неділю виявився, як пишуть у таких випадках, «як на замовлення». Попрацювали усі добре. Про те, як працювали наші студенти, скільки вони зробили, ми попросили розповісти «зацікавлених людей».

Завідуючий кафедрою фізичного виховання Л. В. Маликов:

— У нас на стадіоні було в неділю гомінко: 50 студентів мехмату впорядкували територію спортивного майданчика. Роботою я, як завідувач кафедрою, задоволений. Наступного вихідного ми чекаємо ще 50 мехматян. Вони будуть фарбувати трибуни, впорядковувати сектори і бігові доріжки.

Командант гуртожитку № 5 Н. І. ЦИСАР:

— У нас це не перший недільник. 27 березня понад 100 і 3 квітня — 60 студентів геолого-географічного і філологічного факультетів виконали великий обсяг роботи.

Одні обкопували дерева, інші влаштовували спортивний майданчик, прибирали територію від зимового сміття. Посадили 30 дерев: козацькі тополі, сафори, акації і кущі. На жаль, цієї весни ми досі не отримали від ботанічного саду насіння декоративної трави. Площу під неї підготували.

Хочу особливо відзначити величезний ентузіазм, з яким усі наші студенти попрацювали біля свого рідного дому.

Командант гуртожитку № 6 Г. М. ГОРОДИСЬКА:

— Не з меншим завзяттям працювали й наші хлопці та дівчата. Гуртожиток наш новий, зелений навколо мало. От і вирішили зробити усе можливе, щоб навколо будинку було зелено. Незабаром розпусять бруньки 120 новопосаджених дерев — платани, тополі...

З весняними опоряджувальними роботами впоралися повністю.

Хоча до 16 квітня ще є час, наші студенти виходять на об'єкти університету, щоб попрацювати, щоб зробити свій вуз кращим. 17 квітня вони теж ударно трудитимуться під час Ленінського комуністичного недільника.

В. БІЛОЗЕРСЬКИЙ,
наш кор.

ДО 100-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЖАННИ ЛЯБУРЬ.

Дочка трудового народу Франції

Ім'я Жанни Лябурб, відзначав В. І. Ленін, стало відоме всьому французькому пролетаріату і стало лозунгом боротьби... проти міжнародного імперіалізму.

Жанна Марі Лябурб народилась 8 квітня 1877 року у родині французького селянина в селі Лапаліс. Її дитинство і юнацькі роки пройшли у невпинній праці і нестатках.

У пошуках роботи їй довелося покинути батьківщину. В польському місті Томашові вона познайомилася з родиною російських революціонерів. Ідеї визвольної боротьби захопили дівчину. Вона читає марксистську літературу, багато і наполегливо займається самоосвітою. З 1903 року бере участь в революційному русі. Царський уряд двічі вислав з Росії «небезпечно» революціонерку. Та репресії не згасили в її душі полум'я ленінських ідей. Вона нелегально повертається.

Жовтень застає Жанну Лябурб у Москві, де вона працює вчителькою. З її активною участю в Москві організується клуб інтернаціоналістів «III Інтернаціонал», члени якого ведуть революційну роботу серед іноземних солдат і матросів. Французька комуністична група, що входила в центральну федерацію іноземних груп при ЦК РКП (б), одногослоно обирає Ж. Лябурб секретарем.

8 жовтня 1918 року Жанна стає членом РКП (б). Вся діяльність групи була прокинута ідеями пролетарського інтернаціоналізму. На демонстрації на честь першої роковини Великого Жовтня пліч-пліч йшли французькі і німецькі інтернаціоналісти, що підняли над головою червоний стяг.

У жовтні 1918 року десанти інтервентів висадились на півдні України і в Криму.

Жанна Лябурб добровільно йде на небезпечну роботу в Одеське підпілля на початку 1919 року. Тут почалась нова, найяскравіша сторінка її життя.

Як посланець французької комуністичної групи, Жанна Лябурб принесла в Одесу не тільки великий революційний запал, кипучу пристрасність, а й великий досвід інтернаціоналістської роботи. Ставши одним з керівників «Іноземної колегії» при Одеському комітеті КП (б) У, Ж. Лябурб зарекомендувала себе безстрашним бійцем і умілим агітатором.

Однак інтервентам вдалося обезголовити славу «Іноземну колегію». За доносом провокатора Ж. Лябурб була схоплена французькою контррозвідкою і 1 березня розстріляна разом з іншими членами «Іноземної колегії».

Так, в далекій Одесі, ранньої весни 1919 р. обірвалося життя чудової жінки-солдата революції, полум'яного пропагандиста, чудової інтернаціоналістки, вірної дочки французького трудового народу.

Про першу французьку — члена ленінської партії Жану Лябурб розповідає Л. Зак у книзі «Славная дочь Франции».

Її привабливий образ «з дивно м'якими рисами обличчя, з непередаваною сяючою посмішкою», великою моральною силою і глибокою ідейною переконаністю, передають нам спогади, хвилюючі факти і документи в книзі: А. Дунаєвський «Жанна Лябурб — знайома і незнайома». М., Политиздат, 1976 г.

Матеріали про життя і подвиг Ж. Лябурб представлені на виставці у науковій бібліотеці ОДУ.

А. ГАЛЕНКОВА,
старший бібліограф.